SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 8. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 16 April 1907. | Expedition: Kammakaregatan 6. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 27:e Årg.

Ellen Gulbranson.

Vid operans sista uppförande af Nifelung-cykeln fick man känna en fläkt af festspelen i Bayreuth genom fru Gulbransons fulländade Brynhilda-framställning. Då dertill kom att hr Menzinsky i »Sigfrid» och »Ragnarök» stod henne värdigt vid sidan, vokalt som dramatiskt, och äfven sjöng på Wagners eget tungomål, så torde särdeles i scenerna, der de båda tillsamman uppträdde, illusionen att man befann sig på Bayreuth-teatern vara förklarlig. Fru Gulbranson, som nu i många år varit gifven medverkande vid festspelen der, räknas ju ock bland de främsta förmågorna i desamma och har så lefvat sig in i sin uppgift som Brynhilda, att detta parti väl knappast kan fullkomligare återgifvas, helst som med hennes mäktiga och väl behandlade stämma förenar sig en figur och apparition, som måste göra henne till ett Brynhilda-ideal. Utom Bayreuth, veta vi ju, firar dessutom vår landsmaninna triumfer äfven i andra partier än Wagnerdramernas äfvensom på konserter.

Då åtta år förflutit sedan fru Gulbranson gästade vår operascen, låta vi till det nu intagna porträttet af henne som Brynhilda några biografiska meddelanden följa.

Ellen Nordgren-Gulbranson är född i Stockholm d. 4 mars 1863, dotter af bruksbokhållaren B. J. Nordgren och hans maka, född Kiehl. Från 1880 studerade hon sång ett par år vid härvarande konservatorium och sedan i Paris för fru Marchesi. Hon debuterade här å en egen konsert d. 5 okt. 1886 och lät vidare höra sig här på konserter till dess hennes första debut på vår operascen egde rum d. 10 jan. 1889 som *Amneris* i »Aida» och detta med full framgång. I början af påföljande maj uppträdde hon i en ny roll med *Ortrud* i »Lohengrin», sålunda görande en af de första debuterna som Wagnersångerska. I nov. samma år gästade hon här åter såsom Amneris, efter att under mellantiden ha konserterat i Norge och Köpenhamn med Edvard Grieg.

Jeannette Jacobsson.

Åren 1890 och —91 sjöng hon med stor framgång i Köpenhamn Amneris och Ortrud samt kreerade der i mars sistnämnda år Brynhilda i »Valkyrian». Ellen Nordgren hette numera Gulbranson, sedan hon d. 18 nov. 1890 ingått äktenskap med löjtnant Gulbranson i norska armén. Efter nyssnämnda uppträdande på Köpenhamns-operan blef hon inbjuden på en soaré hos danska kungafamiljen å Amalienborg, då kung Kristian förlänade henne förtjänstmedaljen i guld att bäras i Dannebrogens band. Äfven de nästföljande åren sjöng hon på Köpenhamnsoperan i »Valkyrian», »Aida» och »Lohengrin», och efter att ha gästat Stockholm i början af 1895, då hon här så framgångsrikt uppträdde som Amneris och Elisabeth i »Tannhäuser», utförde hon i april s. å. titelrolen i Ennas »*Kleopatra*», »en prestation», säger kritikern Ch. Kjerulf, »som hvilken europeisk scen som helst kunde vara stolt öfver.»

Ellen Gulbranson
(Brynhilda).

Sådana framgångar, särskildt som Brynhilda, ledde,

naturligt nog, hennes tankar på Bayreuth, dit hon också begaf sig i maj. Vid profsjungningen för fru Cosima Wagner blef denna förtjust öfver den nordiska sångerskans talang och apparition. Hon blef sålunda engagerad och vistades 1896 hos fru Wagner för inöfning till utförande af Brünnhilde på festspelsteatern. Under denna tid väckte hon mycken uppmärksamhet i Wien, då Grieg der konserterade. Den 26 juli debuterade fru Gulbranson i andra cykeln af Nibelungenoperorna. Det var i »Valkyrian» och framgången var fullständig, ehuruväl hon till medtäflarinna i första cykeln hade Lilli Lehmann. Samma lycka gjorde hon i »Götterdämmerung». Efter Bayreuthsäsongen gjorde konstnärinnan en turné i Tyskland och vann triumfer i Frankfurt vid uppträdande i nyssnämnda Wagner-operor. I december s. å. sjöng hon på Berliner-operan i »Siegfrid» och »Götterdämmerung», då hon genom operachefen grefve Hochberg fick emottaga från kejsaren en brosch med hans namnchiffer i briljanter.

I början af 1897 sjöng fru Gulbranson åter Kleopatra i Köpenhamn och mot slutet af året gjorde hon stor lycka i München som Brünnhilde i »Valkyrian». I november lät hon första gången höra sig i London. Det var på den andra af de stora Wagner-konserterna, då kritiken yttrade om henne »att hon obestridt var kallad att intaga en mycket hög rang bland Wagnertolkarne.» Redan efter första uppträdandet i Bayreuth sade en ansedd kritiker om sångerskan: »Hon betager genom röst, poesi, temperament och apparition. Hennes organ utmärker sig för stort omfång, vekhet, egalisering i alla lägen och en särskildt ädel klangkaraktär.» Han säger vidare: »En högrest gestalt af äkta germanisk typ rör hon sig på scenen med sparsamma, nobelt måttfulla gester, men kan i de afgörande ögonblicken bryta ut i en af situationen framkallad häftighet af stor skönhet.»

Efter 1895 dröjde det till 1898 innan fru Gulbranson åter gästade Stockholms-operan. Det var i april månad, då hon der uppträdde som Brynhilda i »Valkyrian» och Ortrud samt medverkade på en symfonikonsert. Påföljande maj sjöng hon i Amsterdam tillsammans med herr Elmblad i »Götterdämmerung.» I januari 1899 var hon åter i fädernestaden och uppträdde på operan i »Valkyrian» samt äfven som Elisabeth i »Tannhäuser» och Ortrud i »Lohengrin». Nyligen har äfven nämnts att hon sedan i februari medverkade vid en musiksoaré hos kronprinsen.

Förra året medverkade fru Gulbranson vid uppförandet af »Valkyrian» i Helsingfors, jemte fru Järnefelt samt hrr Costa, Perron och Elmblad, då man fann hennes Brynhilda »storslagen, helgjuten och alltomfattande.» Att ytterligare följa fru Gulbransons konstnärliga verksamhet i Bayreuth etc. vore lika öfverflödigt som vidtomfattande. Efter säsongens arbete brukar fru Gulbranson draga sig tillbaka till sitt landtliga hem i Norge att njuta en välbehöflig hvila samt egna sig åt landtliga och husmoderliga bestyr.

Jeannette Jacobsson.

Med fru Jeannette Jacobsson, som d. 10 d:s afled härstädes, bortgick en sångkonstnärinna, som på sin tid hade högt anseende såsom sådan. Mycket längesedan är det sedan hon offentligt uppträdde, så att den yngre generationen ej kan ha något minne deraf, men mången kan ännu erinra sig hennes värdefulla medverkan vid konserter, hvilken väckte en stark längtan att få se och höra äfven på scenen denna musikaliskt talangfulla och till det yttre intagande sångerska, hvilket man dock knappt hoppades på grund af fru Jacobssons ekonomiskt lyckliga samhällsställning. Kärleken till konsten förde henne emellertid till operan, som hon dock endast en kortare tid tillhörde.

Jeannette Jacobsson var född i Stockholm d. 16 mars 1841, dotter till Hasselbackens bekante grundläggare, Wilhelm Davidson. Sin första sångundervisning fick hon af prof. Julius Günther och fullbordade sedan sina sångstudier för Masset i Paris och I. A. Berg. Under flere år medlem af det 1860 af Günther och Ludvig Norman bildade Nya Harmoniska sällskapet, var hon dess mest verksamma solist på kvinnosidan och utförde bl. a. solopartierna i flere större musikverk såsom Haydns »Årstiderna», Mendelssohns »Paulus» och »Athalia», Schumanns »Paradiset och Perin» m. fl.

Den framgång, hon härvid rönte, föranledde henne att egna sig åt scenen, och den 11 juni 1868 debuterade hon på k. stora teatern som Julia i Gounods »Romeo och Julia», här kreerande denna roll. Aftonbladet yttrade om nämda aftons föreställning bl. a:

»Debutanten, fru Jacobsson, af hvilken man väntat ganska mycket, öfverträffade emellertid alla förväntningar. Genom sin präktiga röst, sitt utmärkta föredrag, sitt goda spel samt sin ädla och flärdfria hållning vann hon strax publiken och kom densamma från början att glömma all ängslan för debutanten, så att den med ostördt lugn kunde öfverlämna sig åt konstnjutningen. På länge torde icke en sådan debut ha ägt rum på vår lyriska scen.»

Fru Jacobsson uppträdde sedan med stor framgång i andra framstående partier, såsom *Judinnan*, *Katarina* i »Den förtrollade katten», *Alice* i »Robert», *Adriano Colonna* i »Rienzi», *Lalla Rookh*, *Afrikanskan*, *Zigenerskan* och *Fidelio* En mezzosopran af en ren, vacker timbre, ett af studier och musikalisk intelligens prägladt föredrag i förening med ett spel, som redan från början röjde en lycklig uppfattningsförmåga, riktig takt och fin ton jämte ett fördelaktigt yttre voro de egenskaper, som utmärkte fru Jacobssons sceniska verksamhet.

Fru Jacobsson, som 1860 ingått äktenskap med numera aflidne grosshandlaren Carl Jacobsson, lämnade scenen 1871, har sedan ägnat sig åt enskild sångundervisning och utbildat flera af våra mera bekanta sångerskor, såsom fröken Rosa Grünberg och Signe Kolthoff, friherrinnan Fleetwood, f. Frisch, m. fl Sedan år 1872 var fru Jacobsson ledamot af Musikaliska akademien.

Porträttet å första sidan är, som man kan finna, från den tid, då fru Jacobsson verkade som konsert- och operasångerska.

Blad ur Chopins dagbok.

(Forts.)

Paris, d. 14 mars 1839.

Paris — lustiga Paris! Hur trefligt vagnsbullret från gatstenarna ljuder i mitt öra! Här kan jag andas. Begrafningsklockan får vänta. I Marseille ville vi besöka Nourrit* — död! Stackars Adolphe! Han bar för tungt på lifvets börda. Jag beder för hans själ. — Och Heine** — den förträfflige Heine, han ler i åsynen af döden. Tum för tum strider han med döden. Jag såg honom i går morse. Han blinkade åt mig med sina stora ögon. Han slog vad med mig om att han i tio år skulle öfverlefva mig. Skall jag väl upplefva att hans förhoppning slår fel? Kunde jag se in i framtiden! En dimma fördöljer allt. Aurora kommer! På en vecka har hon ej varit här. Ljufva vårdag!

Nohant, d. 11 okt. 1839.

De säga mig att jag är bättre. Hostan och smärtorna ha aftagit. Men djupt i mitt inre känner jag slagen. Auroras ögon äro beslöjade. Endast när jag spelar glänsa de, då är världen ljus och skön! Sakta rör mina fingrar vid tangenterna — hennes penna flyger

* Nourrit, den berömde operatenoren, Chopins vän, dog d. 8 mars 1839. Lidande af svårmod kastade han sig ut genom ett fönster i Neapel efter ett uppförande af »Norma». Möjligen hade han sitt hem eller nyss förut uppträdt i Marseille efter Chopin trodde sig kunna träffa honom der.

** Henrik Heine var intim vän med Chopin och var en af de första som rätt förstod hans musik. H. dog i Paris 1856, Chopin 1849.

öfver papperet. Hon kan skrifva, när hon hör musik, musik öfver henne, bredvid henne — Chopins musik, stilla men tydlig som en kärleksbikt.

För dig Aurora skulle jag kunna krypa på jorden. Hur mycket jag än egde, allt gåfve jag dig! En blick, en beröring af dig — ett leende, när du är trött — för dig allena vill jag lefva, spela för dig de ljufvaste melodier. Är du ej hård, älskling, med de der beslöjade ögonen?

Nohan, d. 3 mars 1847.

Jag måste ha pengar. Jag är en börda — sjuk — hostan marterar min själ! Aurora kommer nu sällan. Hon kan ej höra mig hosta. Hon är flitig. Jag ser henne icke in i ögonen. Jag ligger och mina blickar sväfva ut öfver fälten. De sträcka sig vida ut framför fönstren. Frankrikes jord: Långt fjärran, under Polens himmel, der ser jag min moders ögon. Tårar som icke tränga fram väga tungt. »Fritz, lilla Fritz», ropar hon till mig, du skall blifva en stor musiker! Polen skall stolt blicka upp på dig! Polen — dyra land — stolt öfver Fredrik Chopin! Mitt hjärta är tomt. Hvilken smärta!

Nohan, 1 juni 1847.

Det är förbi. Lifvet är slut! Ett par år mer eller mindre ännu, kanhända. Men aldrig åter något verkligt lif. Jag skrifver icke dessa ord, de hamras fram mot min hjärna. Hon talade i så skarp ton till mig, och min själ är sjuk! Jag tänkte icke att hon kunde vara så hård. Om hon hade väntat — jag skulle icke länge ha dröjt, icke alltför länge, Aurora! Hade du väntat — trött af bördan — bördan af den klagande sjuklingen! Pengar — jag skall arbeta — valser, som publiken tycker om — för hvilka de betala! Mazurkor från ett sönderslitet hjärta! Jag skall arbeta — en småsak blott — 20.000 francs — kunna göra mig fri! Jag vill dö fri!

Paris, 10 juni 1847.

En underbar lycka, som belastar mig! Dessa 20.000 francs äro mina. Jag har dem i handen! Jag betraktar dem från alla sidor. Rebecca Stirlings godhet sökte mig i mitt bekymmer. Hon vill ej någonting annat än gifva. Sällsamma kvinna! Med ditt hjärta af guld, ditt ansikte af järn och din fot af bly! Dina francs ligga tungt i min hand. »Mästare» kallar hon mig. Hon vill bara gifva. Men kvinnor skola vara nobla, med milda mörka ögon, som komma en att rysa. Dagen går till ända. Jag kan dö fri!

Skotland, 16 juni 1848.

Jag ligger uti ett stort rum i slottet. Allt i huset är lugnt, gästerna ha larmande dragit sig tillbaka på sina rum, det sista ljudet af en hes röst har dött bort. Med darrande fingrar och stelnadt hjärta har jag måst spela för dem. Jag var färdig att skrika af trötthet och smärta. Den trogna Robert ledde mig upp som ett barn, klädde af mig och lade mig stilla på de svällande bolstrarne. Dystert brann ljuset. Skenet fladdrar mellan skuggorna. Der ute sänker sig en svart dimma. Den tränger genom fönstret. Det är Rebbeccas själ, mjuk som krusig ull — men klibbig. Mitt hjärta är som is. Otacksamhet och is. Hon sitter hela dagen hos mig. Vi tala om musik!

En underlig konversation, vägande mellan allmänna saker och hemlig tillbedjan — genomblixtrad af kärlekslamman, som lågar för mig — lugn och stilla. Hon har blott en enda tanke, en enda önskan, den att se mig belåten. Och i min själ brinner den outsläckliga elden och banar sig väg till den sista hvilobädden.

Jag behöfver inte vänta så länge. Jag vill ej skrika ut min smärta. Mild är beröringen — likasom döden! »Jag skall ändå vinna vadet», skrifver den gode Heine. Hans själ är tom men hans läppar le! Rebeccas lugna ögon bevaka döden. Skatterna i min salong — skall staden slåss om dem? »Chopins tvättfat, för 10 sous — skynda på!» Mina taflor, skrin, hvarje matta, stolen som jag tyckt så mycket om, och den stora flygeln med sin sköna, om kärlek sjungande ton; allt vill hon behålla, den trofasta kvinnan.

Förfärliga! Min själ förbannar dig, stöter dig bort! Aurora — som glödande solstrålar bränna mig dina kyssar!* Hur oron förtär mig. Skall jag aldrig få ro? Polens jord skall snart betäcka mig. En liten del deraf innehåller denna dosa, jag kan beröra den! Älskade land med din musikaliska själ! Denna handfull jord från dina fält är alltid nära mig. De skola skaka den öfver mig i grafven, på mitt bröst — på den marterade, döda bördan! Men det klappande, brinnande hjärtat, det skall skiljas derifrån, längtan för längtan — och det skall tillbaka till det land, hvarifrån det kom! Älskade Polen! Jag ser dig i dunkel — med min moders öga, med hennes mun, hennes haka. Polen — det sjunger och gråter — sorgliga land! Mitt hjärta tillhör dig! Din ljuft doftande jord skall rena det! Vid ditt bröst skall det hvila ut — ändtligen få hvila ut —!

* Ett saligt minne af kärleken till Aurora — och ett nytt bevis på, att skulden endast låg i Auroras hänsynslöshet.

Edgar Tinel

och hans oratorium

Franciscus.

Då Filharmoniska sällskapet härstädes i denna månad uppför, för första gången hos oss, Tinels i utlandet mycket gifna och berömda oratorium »Franciscus», så må här lemnas några meddelanden om tonsättaren och hans nämnda verk.

Edgar Tinel är född d. 27 mars 1854 i Sinay (Ostflandern). Af sin far, som var skollärare och organist, erhöll han första undervisningen i pianospelning och kom vid nio års ålder in i Bryssel-konservatoriet, der han hade Brassin, Gevaert och Kufferath till lärare. Tio år gammal vann han första priset i pianospelning och år 1877 erhöll han kompositionspriset», prix de Rome», med en kantat för soli, kör och orkester: Klokke Roeland» (»Rolands-klockan», tryckt som op. 17). Snart följde en annan kantat för tenor, kör och orkester: »Kollebloemen» (»Vallmoblommorna», i mars 1900 uppförd i Stockholm af »Musikföreningen»)

Tinel blef 1882 direktör för kyrkomusik-institutet i Mecheln, 1889 inspektor för de af staten understödda musikskolorna, derjemte 1896 Kufferaths efterträdare såsom kontrapunkt-professor vid konservatoriet i Bryssel. Af öfriga kompositioner kunna nämnas: En treaktsmusik till Corneilles »Polyeucte», ett musikdrama i tre akter »Godoleva» (1898), »De drie ridders», för baryton, kör och orkester, oratoriet »Franciscus» (op. 36, år 1897), hans mest kända och betydande verk, en 5-stäm. Messa till ära för Jungfru Maria af Lourdes (1898), mindre körverk, med eller utan ackompanjemang, Mottetter, Mariasånger, Adventssånger, pianostycken och instrumentalverk, hvaribland en orgelsonat må framhållas. Äfven har han utgifvit »Le chant grégorien, théorie sommaire de son exécution» (1890).

I Tinels verk uppenbarar sig originell uppfinning, varm känsla och mästerskap i tonsatsen, som tyder på djupa studier af en Bach och Beethoven, af från senare tid Schumann och Brahms, hvarjemte hans klangfulla instrumentation visar att han är väl bekant med Berlioz och Wagner.

Oratoriet sönderfaller i tre delar.* I Franciscus' världsliga lif och omvändelse. II Hans klosterlif. III Hans död och förklaring.

De yttre tilldragelserna äro få. En bullrande fest firas i Assisi. Den ungdomsfriske Franciscus, ridderskapets blomma, förtrollar alla med sin sång. På hemvägen tillropar honom en röst från himlen; ropet upprepas under natten och uppfordrar honom till försakelse och omvändning. Han tycker sig se ett féslott och en härlig jungfru, Armod, som är för honom bestämd till fru. Visionen hänför honom så, att han

* Det handlar om Franciscus eller Frans de Assisi, Franciskanerordens stiftare, f. 1182 i Assisi i Italien, son af en köpman. I ungdomen begifven på nöjen, lyx och krigisk idrott blef han genom en svår sjukdom förd till religiösa betraktelser, tog vård om sjuka och fattiga samt dog 1226 i följd af stränga späkningar.

följer maningen, öfvergifver sina vänner och flyr till ett kloster. Han egnar sig nu helt och hållet åt gudsdyrkan och uppoffring för sina medmenniskor samt att värfva lärjungar och dör af armod och späkningar med fridens och kärlekens ord på sina läppar. Då strömma från alla håll skaror till att närvara vid begrafningen af den man, som redan i lifvet vunnit helighetens ryktbarhet, samt bereda honom en lysande jordfästning och stora hedersbetygelser.

Texten till oratoriet är ej fri från betydande längder och lider derför af en viss monotoni, en brist som dock uppväges af komponistens känslofulla musik och en rikedom på momenter af stor inspiration.

Oratoriet börjar med ett preludium för orkester. Horn och trumpeter börja med ett motiv som besvaras af de öfriga instrumenten. Det är samma motiv med hvilket kören på orden »ära vare Gud!» afslutar hela verket. Orkesterns styrka aftager småningom och tenorerna i kören falla in med ett vackert arioso: »Stilla öfver Assisi sänker sig aftonens skymning». Med facklor och under sång närma sig en skara ynglingar (tenorer) och bland dem Franciscus. De träda in i den festligt smyckade salen i grefliga slottet med sången: »Lätt och lustigt är lifvet här uppå vår gyllene bana.» Männen (basarna) svara: »Bort med de mörka sorgerna;» i milda toner och stilla rytmor prisa unga flickor lifvets glädje, hvari en danskör instämmer. Värden bjuder gästerna välkomna och manar dem till dans på den upplysta borggården, hvarpå följa två danser (den första i valstakt) af orkestern med körsång och tenorerna, melodiskt vackra nummer. Värden uppmanar Franciscus att roa gästerna med sång; dröjande uppstämmer han »Balladen om armodet», hvari balladtonen är ypperligt träffad. Kören infaller och ett sakta efterspel af orkestern antyder festens slut. Franciscus med sina vänner vända hem i natten. Plötsligen ropar en röst från himmeln tre gånger: »Franciscus!» Då denne frågar vännerna hvem af dem som ropat på honom, svara de att de ej hört något rop. Klockan slår tolf och nattvakten bjuder hvila i en sång som erinrar om nattvaktens i »Hugenotterna». Då Franciscus inslumrat hör han åter himmelsrösten som trefaldt ropar hans namn. En skön kvinna i gyllene stråldräkt uppenbarar sig och förkunnar att han är utsedd att kämpa för Kristi kyrkas seger och folkens omvändelse. I sin ballad hade han förutsagt sin lott att få som brud mottaga armodet. Denna scen är i musikaliskt hänseende särdeles vacker. Slutet af första delen, kören af de himmelska rösterna: »Hafven i hört Franciscus' ord» hör till verkets glanspunkter.

Andra delen begynner med en dyster klagan öfver världens förderf, i det violoncellerna uppstämma ett svårmodigt tema i G moll, upprepadt af de andra instrumenten, under det körtenorerna med samma motiv unisont uppstämma: »Kärleken var i alla menniskors hjärtan död.» Styrkan tillväxer i sången och orkestern men aftager då tenorerna infalla med ett fugamotiv på orden »Guds kyrka bedröfvas». Denna inledning till andra delen hör till partiturets mäktigaste stycken. Den allvarliga stämningen afslutas i ett långt efterspel af orkestern, hvarpå flöjter blåsinstrument och violiner inleda en ljuf melodi och hoppets genius (sopransolo) tröstande uppstämmer. »Det dagas i fjärran östern.»

Plötsligen ljuder i vild rytm en kör af afgrundsandar: Vi vilja den svarta fiendskap utstå.» De uppmana till hat, krig och blodutgjutelse. Solostämmor inträda här: hatets (bas), krigets (baryton), fridens (tenor) och kärlekens genier, som förena sig till kvartett. I slutet: »Folk, nu väljen», gör en stark verkan. En enkel vacker à capella-kör följer härefter.

Franciscus' förra kamrater träda larmande upp, hånande honom för att han, den friborne och stolte, bär en tiggares dräkt. Han svarar att han beröfvat sig allt för sin brud, ett kungabarn som han ömt älskar. Han yppar sedan att denna är — armodet, hvarpå de lämna honom hånskrattande. Musiken målar här motsatsen mellan ynglingarnes stormande frågor och munkens stilsamma svar. Derpå följer en af verkets härligaste stycken »Sången om armodet» (enl. sägen författad af Franciscus själf, likasom »sången till kärleken» och »solsången.»)

En allvarlig kör förkunnar att Gud beslutit låta Franciscus tåliga lidande befrukta världen. Segerns genius (tenorsolo) och himmelsandarne (hela kören) prisa fridens seger. Körbasarna berätta unisont om de skaror som samlats kring Franciscus i Spoletas dal. Franciscus uppstämmer hänförd sin berömda »Solsång» med dess färgrika modulation, vackra melodi och mäktiga slut. Detta enda nummer, säger B. Scholz i sin analys af verket, vore nog för att ställa Tinel i främsta ledet bland nutidens komponister. En röst från himlen ropar trefaldt »Franciscus!», bedjande honom »lära dem sjunga en sång om kärleken», hvarpå Franciscus gör detta i tre sig stegrande verser. Himmelska rösterna afsluta sedan denna afdelning.

Tredje afdelningen börjar med ett högtidligt adagio i orkestern, häntydande på att den heliges slut nalkas. En ängel (sopran) uppstämmer till jungfru Marias ära en enkel sång, som besvaras af kören. Franciscus hänföres af sången. Franciscanerna klaga nu öfver att de skola förlora sin fader, men Franciscus söker trösta dem, han tycker sig höra Seraphims kör och änglakören uppstämmer »Ära vare Gud!» under en skön orkesterklang med harpor. Under orden: »Mitt öga brister — min Gud — jag kommer!» afsomnar Franciscus. Orkestern målar de öfverlefvandes sorg medan änglakören uppstämmer sitt »Ära vare Gud!» (inledningsmotivet). I kyrkan uppstämmes ett requiem. Härpå följer en gripande skön sorgmarsch, börjande med stråkbasar och horn, hvarefter klagande instämma flöjter, oboer och fagotter. Kvinnor uppstämma efter körens klagan en härlig tröstesång. Till slut utbringar kören en kraftigt rytmiserad triumfsång och ett mäktigt »Ära vare Gud!» afslutar det hela.

Minnen från Richard Wagners barndom.

I en uppsats af A. Schilling i en bok med titel »Från Richard Wagners barndom» finner man åtskilliga minnen och episoder från den store kompositörens gossålder. Bokens författare, bekant och umgängesvän till Richard Wagners mest älskade syster fru Cecilia Avenarius, har af henne fått åtskilliga meddelanden och upplysningar, som ingå i hans anteckningar från denna tid. Dessa visa oss, hurusom Richard Wagner redan som barn hyste ett alldeles särskildt intresse för teatern, att han för sina syskon och lekkamrater lät uppföra af honom själf författade stycken och att han med förkärlek sysselsatte sig med de tyska medeltidssagorna.

Schilling betonar i sina berättelser Wagners lidelsefulla karakter och starkt utvecklade självmedvetenhet, som äfven af Bismarck riktigt bedömts, då den store statsmannen yttrade, att han icke visste någon, hos hvilken öfvertygelsen om eget värde och förmåga vore så starkt utpräglad som hos R. Wagner.

Schilling omnämner vidare gossen Richards sjelfsvåld och egensinne, som ofta i hemmet föranledde till handgriplig bestraffning.

Energi och orubblig beslutsamhet samt kraft att fullfölja sitt ideals mål äro drag i Wagners karakter, som städse tjena till förebild och mana till efterdöme. Familjen Wagner hade sitt sommarnöje i Loschwitz strax utanför Dresden. Richard byggde på en höjd en liten teater och föredrog der för sin älsklingssyster Cecilia och lekkamraterna med hög lidelsefull stämma sina egna skådespel. Hans stycken voro oftast af gripande och tragisk natur; den ene nedstack eller förgiftade den andre, så att i sista akten ett fält af döda och sårade utbredde sig för åskådaren. En gång blefvo naturmakterna medspelande. Ett oväder utbröt, som kastade den lätta teatern öfver ända, sönderslet förhänget och scenerierna och kastade figurerna om hvarandra. Richard var djupt bedröfvad öfver det spratt, som naturen spelat honom. Modren tröstade honom häröfver och anmärkte, att i hans lif

ännu mången anledning till glädje skulle gå om intet.

För sin kära syster Cecilia berättade Richard ofta historien om Tristans och Isoldes öde och förklarade att han en gång för världen skulle framställa dessa sina älsklingsgestalter på scenen, ja, att han icke blott skulle framställa dem talande utan äfven sjungande.

Vid hvilken ålder Richard Wagner började sysselsätta sig med stoffet till »Tristan och Isolde» meddelar icke författaren. Lustigt skildras en händelse från Richards barndom, då han uppträdde som diktare. Han skref en gång ett stycke, i hvilket »hans själ stod på vandring mot mörker och död».

Hans syster Clara retade honom deröfver. Richard fortfor att skrifva. Hans syskon och lekkamrater väntade på uppförandet. Hans älsklingssyster kom ofta in till den ifrigt skrifvande diktaren och frågade, huru många hjeltar redan voro döda. «För närvarande fyra», blef svaret. Icke mindre än tio skulle som lik betäcka scenen. »Ännu dröjer det innan de tio lemnat valplatsen; dock icke så länge, ty de återstående äro blott bifigurer, med hvilka man ej får göra för många omständigheter», återtog Richard. Uppförandet vidtog strax därefter och stycket visade sig vara af så tragisk innebörd att bland de kvinnliga åskådarne många fälde tårar.

En dag bad Richard sin moder, en fattig men dugtig kvinna, att skaffa honom en lärare, som invigde honom i pianospelets hemligheter. Efter någon motsträfvighet beviljade modern sonens begäran och anskaffade en lärare, som för ringa pris var villig att lemna den begärda undervisningen. I början öfvade sig Richard med mycken ifver, men sedan försummade han allt mer lektionerna och menade, att han redan kunde mera än sin lärare. En örfil blef moderns svar på anmärkningen, och pianoundervisningen upphörde. Som bekant, spelade Richard Wagner städse dåligt piano.

Hos fru Louise Brockhaus, en syster till R. Wagner, skulle en gång vid en familjefest ett stycke med titeln »Det Betlehemska barnamordet» uppföras. Richard var regissör och ledde profven med den största stränghet. I synnerhet var han missnöjd med systern, som utförde den kvinnliga hufvudrollen. Än var hennes dräkt icke nog historiskt stiltrogen, än voro rörelserna för häftiga och våldsamma etc., så att Louise Brockhaus blef häftigt förbittrad öfver alla anmärkningarne och tilldelade den härsklystne regissören en kraftig örfil. Richard kastade boken framför den vredgade systerns fötter och lämnade salen. Af styckets uppförande blef intet, och Richard kunde sedermera aldrig glömma den lidna oförrätten,

En dag besöktes familjen Wagner af sångerskan Schröder-Devrient, som då var en af Tysklands förnämsta lyriska artister. Richard, som helt förtjust hörde på konstnärinnans dramatiska sång och mästerliga föredrag, anmärkte till sin syster Cecilia: »*Nu* vet jag, hvad jag vill. Det gäller att våga en kamp mot hela den tyska musiken. Den måste eftersträfva något annat än hvad den hittills presterat.»

En tid derefter förklarade Richard för sin syster: »Jag skall bli en kompositör, som skall låta människorna göra bekantskap med för dem hittills okända saker och ting, något som skall anslå deras innersta känslosträngar. Din broder skall blifva en betydelsefull människa eller förgås i en öde vrå af världen, osedd af världens blickar.»

Detta Wagners yttrande torde icke vara autentiskt, ty han utarbetade strax därefter sin opera »Das Liebesverbot», hvars musikaliska värde ingalunda står i öfverenstämmelse med kompositörens föresats att blifva en betydande sådan.

Schilling meddelar, att han personligen var bekant med diktaren-kompositörens första hustru Minna Wagner. Han såg henne ofta hos fru Cecilia Avenarius, som med henne städse underhöll den vänskapligaste förbindelse. Minna ägde ännu vid sin sena ålder ett fint intagande väsen, med intressanta, älskliga drag och ovanligt vackra ögon.

Slutligen vet Schilling berätta, att Richard Wagner ända från barndomen hyste största fruktan för olyckstalet tretton, något som ofta gaf honom anledning till allvarliga tankar, emedan han hade tretton bokstäfver i sitt namn, föddes 1813 och att siffrorna i detta tal hopsummerade gjorde tretton. Trots ifrigt sysselsättande med Feuerbach och Schopenhauer kunde han icke bli kvitt denna sin vidskepliga fruktan. Wagner dog, som bekant, den 13 februari 1883.

»Läderlappen» med musiksoaré.

En recettföreställning på Metropolitanoperan.

Skildring af Aino Ackté.*)

Den nyligen afslutade operasäsongen i New-York har denna vinter varit enastående lyckad och bländande, och det är för första gången sedan år tillbaka, som man från alla hört uteslutande entusiastiska lofsånger om dess härlighet. Detta är ju ej heller att undra på, då truppen bestått af artister sådana som Sembrich, Melba, Nordica, de Machi, Eames, Walker, Caruso, Saleza, Knote, Burgstaller, van Rooy, Plançon, Scotti m. fl. Af alla nutida världsberömda sångstorheter ha således endast tre fattats — Calvé, Ternina och Alvarez. Hvilken scen kan uppvisa slikt!

Conried, den energiske, har allt skäl att känna sig uppfylld af sin egen storhet, icke minst efter sitt senaste genidrag — sin recettföreställning.

Direktör Conried är framför allt ett affärsgeni. Han känner sin publik; han har i sanning förstått uppfatta den barnsliga sidan i den amerikanska businessmenniskans karakter, och han misstog sig ej, då han antog, att en glad Straussafton ej skulle smaka illa efter öfverjordiska Nibelungensagor och andra tragiska, nervskakande skådespel. Lilla »Läderlappen» på världens största operascen med Sembrich, amerikanarnes älsklingsstjärna, i titelrollen, var verkligen en briljant uppfinning. Detta hade dock ej varit ett tillräckligt mäktigt skäl att höja prisen på länstolarna till 10 dollar (50 mk.), och denna märkliga olämplighet framkallade en ny ingifvelse, den, att arrangera för premiären, sjelfva recettföreställningen, en omvexlande och originell musikalisk soiré i andra aktens finalscen. I denna skulle alla storheter medverka genom att utföra något solonummer. Ack! hvem hade velat gå miste om ett så ovanligt tillfälle att få visa sig och låta sig beundras. Alla såväl manliga som kvinnliga stjärnor emottogo förslaget med förtjusning, och nu gällde det blott att finna på något egendomligt och anslående såväl ur musikalisk som ur allmän estetisk synpunkt.

Den stora aftonen kom — det var den 16 februari 1905 — efter en uppspelt morgonrepetition. Operan var naturligtvis öfverfylld — detta är ej förbjudet af polisen i New-York! — af den elegantaste juvelbeströdda miljardörpublik, som, helt uppiggad, under aftonens lopp uppsluppet skrattade åt Läderlappens, för amerikanska förhållanden ganska riskerade, skämt. Sembrich var vid glittrande stämma och var tvungen att bissera sin halsbrytande vals i andra akten, hvilket, att döma af det förtjusta småleende, med hvilket hon emottog publikens hyllning, hon ingalunda ogärna gjorde.

En liten kör, sjungen vid yttersta rampen af festklädda skaror, följde härpå och, då dessa skingrade sig, presenterade sig för den förtjusta publikens blickar den mest utsökta stjärnkonstellation, sittande i broderlig och systerlig sämja vid små bord med champagnefyllda glas i handen.

En bifallstorm från publiken och så började konserten. De Machi, Italens stolthet, öppnade soirén med en aria ur antika Semiramis, men publiken var för mycket upptagen af allt det öfriga för att mycket lyssna härtill. Nu framträdde van Rooy, Burgstaller och ett par andra glada tyskar, iklädda tyrolerkostym, och sjöngo en enkel, melodisk, fyrstämmig tyrolerlied, som med

*) »Ur Finsk Musikrevy» 1905 låna vi denna underhållande berättelse, skrifven ombord å Blücher 2—13 mars, deri nutidens största »Sångstjärnor» omtalas.

mycken förståelse emottogs af auditoriet.

Nu var det min tur. Jag hade naturligtvis helst velat uppträda med något finskt, men då jag inte äger någon Aino-kostym, utan däremot råkar ha en förtjusande, äkta norsk-parisisk »Senta», beslöt jag mig för att sjunga en liten Griegbit i nämnda förklädnad, och kostymen blef också hufvudattraktionen, att döma af de vackra attribut densamma följande dag enstämmigt tillägnades af pressen.

Efter mig framträdde den majestätiska Nordica, vår jovialiske Caruso och de två fyllnadsstjärnor, som behöfdes för utförandet af Rigolettokvartetten. Emellan denna och trion ur Faust, som med Eames, Salezа och Plançon afslutade konserten, sjöng och utförde Fremstad, iklädd Carmenkostym, den franskspanska »Les filles de Cadix», samt den elegante Scotti, — på det mest oigenkännliga och löjliga sätt utstyrd — en en-minuts buffabit ur Falstaff.

Hela detta brokiga virrvarr emottogs med jubel af åhörarene, men fröjden steg till sin höjdpunkt, då alla i korus uppstämde finalen »du-i-du». Detta praktnummer måste sjungas 3 gånger, och då Caruso i slutet af detsamma stal en verklig kyss — på kinden! — af den blyga Nordica, hade munterheten ingen hejd.

Och nu begynte det gladaste af allt — dansen! Nordica ansåg sig med skäl för alltför värdig för en vals inför publik och drog sig obemärkt åt sidan inom kulisserna, med den påföljd att Caruso röfvade mig från Burgstaller och jag således fick lof att räcka till för två. Gud, hvilket lif! Det var engång för undantags skull intet instuderadt spel på scenen, utan uppriktig glädje, barnsliga upptåg och döfvande skrattsalfvor. Synen måtte i sanning ha varit löjlig, ty publiken i salongen vrålade lika hjärtslitande som vi på estraden.

Men fröjden är sällan lång. Midt i all glädje sänktes ridån. Då den åter gick upp, var scenen förvandlad till en blomstergård. Blommorna voro tillsända oss artister, men ingen tänkte på att taga dem åt sig utan blott på att fira Conried. Hvilket ideellt förhållande! Vår direktör blef af oss indragen midt i rosengården och tog sig, bugande och bockande åt alla sidor, naturligtvis utmärkt ut i denna praktfulla omgifning.

Sedan ändtligen publiken och det hela lugnat sig, nedstego fyra af operans aktionärer på scenen och öfverlemnade helt högtidligt ett guldur åt Conried, som kände sig öfverväldigad af ett så i allo utomordentligt resultat.

»Läderlappen» fortsattes åter efter en halftimmes uppehåll, men nu var mitt intresse slut för aftonen. Jag tänkte blott på att hastigt få smink och kostym af mig och komma »hem», ty jag hade spelat Brynhilda i Siegfrid dagen förut och hade omedelbart en Tannhäuserafton framför mig. Ett godt minne har jag dock kvar af den gladaste af alla Straussaftnar, och jag tänker att alla andra, som deltogo i densamma, likaledes ha det, ty i oskyldig uppsluppenhet liggger ju intet som kan väcka lifsleda följande dag.

Musikpressen.

På Wilh. Hansens förlag, Köpenhamn, har utkommit

för orgel:

Sjögren, Emil: *Legender*. Religiösa stämningar (Impressions religieuses) i alla tonarter. op. 46. Tillegn. H. K. H. Alexander Friedrich, Landtgrefve af Hessen — Häft. I och II.

Dessa orgelstycken, 12 i hvardera häftet, de flesta till omfånget blott en sida, äro utmärkta i sitt slag för det afsedda instrumentet, men låta naturligtvis också höra sig för harmonium och äfven för piano, hvartill de också synes ämnade, emedan antydan till registrering i dem icke förekommer. Bland egenskaper hos dem framträda kromatiska gångar och vexlande, ofta öfverraskande, modulationer. Besynnerligt nog uppgifver titeln att H. I innehåller stycken i «C dur—H dur» och H. II i »A moll — Giss moll», då i sjelfva verket 1:a häftet innehåller kors-tonarterna och 2:a häftet be-tonarterna.

A. Zettergren: *10 små sånger för barn* Pr. kr. 1.25 (Utgifvarens förlag).

Af dessa till melodi och harmonisering enkla och nätta sånger med god barnastämning äro tre till ord af Topelius: »Sparfven om julmorgonen», »Himmelens barn», Spelmans visa»; tre af Anna Roos: »Gunga, gunga på mitt knä!» »De hvita lammen», »Blåsväder»; två af Jeanna Otterdahl: »Blåklockorna», »Kattfötterna»; en af utgifvarinnan: »Vårvisa», och en af onämnd författare: »Ro, ro liten kind» (kind skall väl här vara det tyska Kind = barn). Tryckfel är väl att förnamnet till förf. Otterdahl blifvit Jenna i st. f. Jeanna.

Litteratur.

Finsk Musikrevy. Andra marshäftet innehåller: »Canticum canticorum», biblisk kantat af Enrico Bossi. Musikal. analys af E. M. — Från Stockholms musiklif (Alfvéns sista symfoni med tematiska notexempel) — Våra tonkonstnärer i utlandet, Notiser etc. — Afdelningen Brage: Tomtar och forskarlar m. m.

Vereinigte Musikal. Wochenschriften innehåller i n:o 13—14: F. Wilfferodt: Zum Zehnjährigen Todestage von Johannes Brahms (med facsimile-bilaga) — n:o 15: E. Schmitz: Unsere Musikrenaissance und ihre pädagogische Bedeutung, båda häftena vidare Tagesgeschichtliches etc.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. teatern.

April 4 R. Wagner: *Rhenguldet* (Loge, Froh: hrr Malm, Schwebach).
» 5 *Valkyrian* (Brynhilda: fru E. Gulbranson, gäst; Sigmund, Wotan: hrr Nyblom, Forsell).
» 6 *Sigfrid* (Brynhilda: fru Gulbranson; Wandraren: hr Forssell).
» 7 Gounod: *Faust* (Margareta: fru Svärdström-Werbeck, gäst; Martha, Siebel: fruar Claussen, Bartels; Faust, Mefistofeles, Valentin, Wagner: hrr Ödmann, Wallgren, Oscar, Grafström).
» 8 R. Wagner: *Ragnarök* (Brynhilda: fru Gulbranson, gäst; Gunther: hr Wallgren).
» 10 Verdi: *Den vilseförda.*
» 11 Puccini: *Tosca.*
» 12 Tschaikowsky: *Jolantha* (Jolantha: fru Svärdström-Werbeck, gäst; Martha, Laura, Brigitta: frkn. Karlsohn, Lindegren, fru Barthels; kung René, hertig Robert, grefve Vaudemont: hrr Sellergren, Forsell, Malm; Almerik, Bertram: hrr Ericson, Söderman); Mascagni: *På Sicilien.*
» 13 Nicolai: *Muntra fruarna i Windsor* (Fru Ström, fru Page, Anna Page: fru Bartels, frk. Edström, frk. Lagergren; Falstaff, hr Ström, hr Page, Fenton, Spinker, Cajus: hrr Svedelius, Oscar, Sellergren, Malm, Schweback, Grafström)
» 14 Puccini: *Bohème* (Mimi: frk. Hesse).
» 15 Thomas: *Mignon* (Mignon: fru Svärdström-Werbeck, gäst)

Oscarsteatern.

April 4—15 Léhar: *Den glada änkan.*
» 7 *Värmländingarne* (matiné).
» 14 *Talismannen* (matiné).

Östermalmsteatern.

April 4, 5 *Lycko-Pers resa.*
» 7, 14 » (matiné).
» 6—15 *På hafvets botten,* äfventyrsskådespel i 6 tabl. af Ferd. Dugné, musik af Alex. Artus.

Musikal. akademien.

April 4 2:a konserten af systrarna Svärdström. Ackompanjatris: frk. Rachel Tonning.

Vetenskapsakademien.

April 4 3:e kammarmusikafton af frök. Märtha Ohlson, hrr Ax. Runnqvist, Carl Lindhe. 1. Mozart: Sonat, D dur,

f. Violin och Piano; 2. Brahms: Sonat, F dur op. 99, för Violoncell och piano; 3 Beethoven: Pianotrio, Ess dur op. 70 n:o 2.

April 11 Visafton af hr Sven Scholander (till förmån för Wennerberg-fonden).

» 12 3:e Romansafton af hr Jackson-Norris. Biträdande: frk. Märtha Ohlson, hr Ax. Runnqvist.

K. F. U. M.-salen

April 15 Fröken Maria Schildknechts uppläsning af »Arnljot», handling i 3 akter af Peterson-Berger. Musiken dertill utförd af diktaren-komponisten (piano) och hr Göran Lindstedt (sång).

——

Att fru Gulbransons gästspel som Brynhilda var en ovanligt stor succès ha vi redan haft tillfälle att nämna. Efter henne har fru Valborg Svärdström-Werbecks gästspel fortsatts. Det började i »Faust», och den populära operasångerskan har sedan med vanlig framgång låtit höra sig i »Jolantha» och »Mignon». Hennes Jolantha är framför allt en rörande skön och talangfull framställning. Af våra egna operaartister har som Loge i »Valkyrian» hr Malm haft en ny, särdeles lyckligt löst, uppgift. I fru Ströms och Anna Pages roller i »Muntra fruarna» har fru Bartels och fröken Lagergren framträdt för första gången utan att dock kunna mäta sig med föregångarne fru Östberg och fröken Hesse.

Den Svärdströmska systerkvartetten hade på sina båda konserter fullt hus och vann mycket bifall af åhörarne. Med pianoackompanjemang biträdde en fröken Rachel Tonning. Programmet var båda gångerna mycket innehållsrikt och omvexlande, upptagande solosång, duetter, trior och kvartteter. En fruntimmers-ensemble af detta slag får man icke så ofta höra, och programmen hade också åtskilligt af intresse att bjuda. Så förekom på dem kvartetter af Mozart (4-stäm-kanon), Mayr, Bellman, Dräseke, S. v. Koch, Jomelli, svensk folksång; trior af S. v. Koch, Spengel, Brahms, Dräseke, Händel, Mendelssohn, H. Pogge, tysk folkvisa; duetter af Brahms; solosånger, utförda af systrarna Valborg, Sigrid och Astrid, af Alfvén, Beckman, Grieg, v. Koch, Dvorak och F. Schubert.

Den sista af de värdefulla triosoaréerna, hvarmed frök. Märtha Ohlson samt hrr Runnqvist och Lindhe höjt säsongens konsertväsende egde rum d. 4 april och inleddes med violinduett, Sonat D dur af Mozart, samt afslutades med Beethovens välkända Ess-dur-Trio op. 70 n:o 2. Mellanrummet utgjordes af Brahms sonat, F dur op. 99, för piano och violoncell, för de flesta en nyhet af intressant slag. Efter likasom under konserten hyllades konsertgifvarne med liflig bifall. Fröken Ohlson är väl, bland våra pianister för närvarande den mest framstående i ensemblespel.

Hr Scholanders visafton gafs oss ej tillfälle att bevista. Programmet upptog svenska och norska sånger samt fyra sånger af Wennerberg, för hvilkens staty-fond inkomsten af konserten var anslagen. — Sin tredje romansafton gaf hr Jackson-Norris d. 12 april. Herr N. sjöng denna gång romanser af Lindblad, Peterson-Berger, Schubert, Brahms, Eugen d'Albert m. fl. Den senares »Flickan med fjäriln» slog särskildt mycket an. Fröken Ohlson understödde sångerna med bästa ackompanjemang och hr Runnqvist biträdde med violinnummer af Sinding, Corelli-Leonard och Beethoven. Hr N. och hans medverkande hade en mindre talrik än facksam publik.

En soaré, som mera tillhör det dramatiska facket men äfven med ingrediens af musik, var fröken Maria Schildknechts i K. F. U. M.-salen d. 15 d:s. Den unga soarégifverskan, som för ett par år sedan med stor framgång debuterade i »Fru Inger till Östråt», underligt nog utan påföljande debuter och engagement, hade nu tagit en stor uppgift nämligen att ur minnet framföra Peterson-Bergers intressanta treaktsdrama »Arnljot» med alla dess många manliga och kvinliga personer. Uppgiften löstes af henne på ett mästerligt sätt inför en talrik, man kan väl säga andlöst lyssnande och intresserad publik. Författaren biträdde vid flygeln med af honom till pjesen skrifven musik, dels för- och mellanspel, dels melodrammusik och ackompanjemang till två sånger, utförda af barytonsångaren Göran Lindstedt. Den ena af dessa, »Arnljots helsning till Jemtland», ha vi förut nämnt, då den vid jultiden utgafs tryckt. Denna sång föreföll oss bland den nu hörda musiken vara mest anslående. Pjesen afslutades äfven med en solosång. Utförandet af hr Lindstedt var något för starkt för lokalen. Till dramats gripande slut tyckes oss sorgmarschen ensam passa bättre för stämningen än denna slutsång. Sällan ha vi bevittnat så många inropningar och så intensivt bifall, som soaréns åhörare egnade såväl fröken Schildknecht sjelf som diktaren-komponisten.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Tschaikowskys »Spader dam» lär läggas åsido till nästa spelår. Dettas nästföljande nyhet kommer att blifva Wolf Ferraris »De nyfikna fruarna», som länge stått på spellistan.

Fru Ellen Gulbranson, som d. 9 d:s afreste till Berlin för att uppträda der, återkommer i slutet af månaden, då hon ännu en gång gästar i »Ragnarök».

Julius Ruthström gaf den 6 april med stor framgång konsert på Svenska klubben i Berlin, biträdd af fru Afzelius-Bohlin.

Musikhistoriska museets lokalfråga. Genom synnerligt tillmötesgående af ägarna till Oscarsteatern och dermed sammanhängande affärskomplex har större delen af Musikhistoriska museets samlingar fått ett tillfälligt hemvist, i det att en af de stora lokalerna i nämnda byggnads bottenvåning åt Vasagatan välvilligt blifvit museet afgiftsfritt upplåten tills vidare.

Gåfva till Musikaliska akademien. Från den kända pianobyggarefirman J. G. Irmler i Leipzig har Musikaliska akademien fått såsom gåfva mottaga en större konsertflygel af firmans tillverkning.

Musikföreningen hade nyligen årssammanträde på Musikaliska akademien, hvarvid decharge beviljades och samtliga styrelseledamöter återvaldes. Föreningen beslöt att den af aflidne häradshöfding Westman till föreningen gjorda donationen af 2,000 kr. skulle bilda grundplåten till Musikföreningens donationsfond, afsedd att trygga föreningens framtida tillvaro.

Mazerska kvartettsällskapet sammanträdde i början af månaden i Konstnärshuset. Vid förrättadt val omvaldes till styrelseledamöter konsul A. Hillman, e. o. hofrättsnotarien H. Bovin, ingenjör C. A. W. Wimmerström och generalkonsul C. Holmberg samt nyvaldes efter advokaten E. Lidfors, som undanbedt sig återval, konsertmästaren Gustaf Molander. Styrelsesuppleanter och revisorer omvaldes likaledes.

Konsertföreningens tredje kammarmusiksoaré, först tillämnad samma dag som Filharmoniska sällskapets konsert, kommer att uppskjutas till nästa vecka.

En ung svensk-amerikanska, Elsa Thörnsvärd, har nyligen debuterat på stadsteatern i Elberfeld som Gilda i Verdis »Rigoletto». Såväl hennes tonbildning och den tekniska färdigheten som den dramatiska framställningen erhålla varma loford i en lokaltidnings kritik, som förordar ett engagement vid teatern. Fröken Thörnsvärd är född i San Francisco och har studerat sin konst i Paris och Berlin.

Svenske operasångaren Holmqvist debuterade den 6 april å kgl. teatern i Köpenhamn som grefve Luna i »Trubaduren». Han mottogs af den talrika publiken med mycken välvilja. Meningarne om framställningen voro dock delade.

Operastipendiaten H. W. Wahlfordt, som sedan ett år tillbaka vistats i Frankfurt a/Main för fulländandet af sina studier, sjöng den 2 mars vid en stor välgörenhetskonsert i Zoologischer Garten i Frankfurt a/Main, och samtliga tidningar ha mycket beröm för vår unga sångare, som hyllades med lagerkransar. Hr W. sjöng några svenska och derefter tyska sånger.

Hr Nils G. Svanfeldt ger konsert här i Vetenskapsakademien den 23 april.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — **27:de** årgången, — *för hvarje musikaliskt hem* — *utgifves 1907 efter samma plan som förut, innehållande* ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården,*** *i* ***bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor.* ***I landsorten*** *bäst å* ***posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Finlands, Norges och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt instruktiva artiklar, följetonger m. m.*

OBS. Porträtt med biografier i ***N:o 1: Anton Andersen — Mark Hambourg — Dettmar Dressel; N:o 2: Minnie Tracey — Mary Olson; M:o 3: Lady Hallé; — N:o 4: Eugen d'Albert; N:o 5: Jacquet Thibaud — Lucien Wurmser; N.o 6: C. Joh. Lindberg — Julius Ruthström; N:o 7: Sigrid Lindberg — Systrarne Svärdström.***

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

Tonminnen.

Melodiska Pianostycken.

Jubelpolonäs, Canzonetta, Gamla tider, Valse mignonne, God natt! af *Fr. J. Huss.* Pris 1 kr.

Säljes och rekvireras hos *Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.*

Festmarsch

för piano af
Gustaf Hägg.

Denna vackra och ståtliga marsch kan köpas eller rekvireras å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.

Pris 50 öre.

J. G. Malmsjö

PIANINON
FLYGLAR
Göteborg.

För Porträttsamlare!

Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk Musiktidning, flera årgångar, säljas billigt å tidningens expedition.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.

Kammakaregatan 6, I tr öfv. gården.

Frans J. Huss.

Svensk Musiktidning

inbindes i starka klotband med guldpressning för 1: 50 pr årg. om man hänvänder sig till A. F. Högbergs Bokbinderi, 22—24 David Bagaresgata.

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6, samt i bok- och musikhandeln finnes till salu

MELODISKA MINNESBLAD

4 Pianostycken — *Barcarole, Mazurka, Canzonetta, Nenia* — af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

Ludwig van Beethoven

vackert porträtt å kartong, finnes i bok- och musikhandeln å **50 öre.**

Svensk Musiktidnings Expedition.

Svensk Musiktidnings MUSIKBILAGA 1904

finnes att köpa, pris 1 kr., och innehåller vackra Pianostycken af **Gustaf Hägg, Theodor Kirchner, Ignotus** *samt en sång af* **A. M. Myrberg.**

I bok- och musikhandeln finnes att tillgå

Schumann-Album

med porträtt af

Robert Schumann.

Pris kr. 1: 25.

Innehåll:

Pianostycken: ***Inträde i skogen*** — ***Jägaren på lur*** — ***Fughetta*** — ***Småstycke*** — ***Fantasi-Dans*** samt Sång: ***Folkvisa*** med svensk och tysk text.

J. LUDV. OHLSSON

STOCKHOLM
Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** världsberömda Flyglar och Pianinos.

INNEHÅLL:

Ellen Gulbranson (med porträtt som Brynhilda). — Jeannette Jacobsson † (med porträtt). — Blad ur Chopins dagbok (forts). — Edgar Tinel och hans oratorium »Franciscus». — Minnen från Rich Wagners barndom. — »Läderlappen» med musiksoaré. En recettföreställning på Metropolitan-operan, af Aino Ackté. — Musikpressen. — Litteratur. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten. — Annonser.

Gustafson & Påhlsons Boktryckeri, Stockholm 1907.